

סמוך לציון קודש הקדשים
רבי שלמה מקארלין ז"ע

| גליון 299 |
פרשת האזינו תשפ"ז

לודמיר

מקושרים לצדיק מאז ועד היום

להפצת משנתו ותורתו הבהירה של
קודש הקדשים רבי שלמה מקארלין ז"ע
סיפורים ותולדותיו, ותולדות זרעו אחריו

שבוע של חיים

מתורתו של רבינו ותלמידיו הק'

פרשת האזינו

כי חלק ה' עמו יעקב חבל נחלתו
(לב, ט). כי כמו שהחבל כשאדם
אוחז בראש החבל מלמטה, מתנועע
כל החבל עד למעלה, כך הם ישראל
כשעושים רצונו של מקום למטה
בזה העולם, אזי הם מנענעים בזה כל
העולמות עד למעלה, ומביאים חיות
וקדושת הבורא ברוך הוא לזה העולם.

(בית אהרן מט')

כי חלק ה' עמו יעקב חבל נחלתו
(לב, ט). מרגלא בפומיה דהרה"ק
מקוברין ז"ל בשם הלעכוויטשער: מה
שמבקשים בקשתנו להצילנו מחבלי
משיח, הכוונה יעקב חבל נחלתו, זהו
ענין חבלי משיח. שמקודם הגאולה
יהיה עיקר הניסיון באמונה שנדע
שאנו חבל נחלתו של השם יתברך,
צריך לקשור עצמו בחבל, אז מי שיזכה
שיחזיק עצמו בחבל.

(אמרות משה)

הלא הוא כמוס עמדי חתום באוצרותי
(לב, לד). אמר הרה"ק רבי יהודה צבי
מסטרעטין ז"ע, רמז בזה מי שנוסע
לצדיק על ראש השנה צריך להיות שם
עד אחר יום הכיפורים ועד הושענא
רבה. וזה רמז הכתוב 'כמוס' - ראשי
תיבות ס'ליחה מ'חילה כ'פרה. 'עמדי'
- צריך להיות גם כן עמדי. 'חתום'
- היינו בשעת גמר החתימה הוא
הושענא רבה.

(דגל מחנה יהודה)

אורו הקדוש

שאלות ותשובות בחיי היום יום
במשנת רבינו הקדוש

שאלה

בכל שנה ביום הכיפורים אני מוצא את עצמי מתוסכל מחדש:
קיוויתי להגיע להתעלות ולחוות את היום הקדוש והמרומם, אבל
בפועל אני חש כאבי ראש וצמאון חזק, וכל התפילה אני מביט בשעון, סופר את
השעות והדקות, ומחכה שהצום כבר יסתיים. הדבר מציק לי מאוד: איך אדם שנמצא
שקוע כל כולו בסבל של הצום, יכול להרגיש את יום הכיפורים כיום של קדושה וקרבת אלוקים,
ולא סתם כסבל מתיש ומייגע?

תשובה:

והנה, חז"ל מגלים לנו במקצת במסכת ברכות על מהותה
של העולם הבא: "העולם הבא אין בו לא אכילה ולא
שתייה".

בבוא יום הכיפורים, אנו מתנתקים מכבלי הגשמיות ויש
לנו את ה"עולם הבא" ממש מתחת ידיים! היעדר האכילה
והשתייה ביום הכיפורים אינו "תנאי קשה" שצריך
לסבול כדי לקבל שכר בעתיד - עצם הצום וההתנתקות
מהאכילה והשתייה הם-הם מציאות העולם הבא! ביום הזה
אנו נמשלים למלאכי השרת: אין לנו אכילה ושתייה, אנו
מרוממים מעל החומר.

אך כאן מגלה לנו רבינו הרה"ק רבי שלמה מקארלין ז"ע
רובד נפלא ביותר:

**"יום הכיפורים הוא מעין עולם הבא, שאין בו אכילה ושתייה.
יתר עליו - שיש בו תשובה שאנו עושים!"**

חשוב רגע על עומק הדברים: יום הכיפורים אינו רק מעין
עולם הבא - הוא גדול ונשגב יותר מהעולם הבא! שהרי
שנינו במסכת אבות: "יפה שעה אחת בתשובה ומעשים
טובים בעולם הזה, מכל חיי העולם הבא". בעולם הבא
עצמו, אי אפשר לעשות תשובה. ואילו ביום הכיפורים זכינו
לשני המאורות כאחד: אנו שרויים במציאות של עולם הבא
(ללא אכילה ושתייה), ובד בבד מחזיקים בידינו את כוח
התשובה היקר מכל!

איך זה משנה את המבט וההרגשה?

כאשר אתה מביט בשעון וסופר את הרגעים שנשארו, זכור
את משל הטבח. הצום והרעב אינם 'הפרעה' לקדושה - הם-
הם הטהרה והחירות! הם הוכחה לכך שברגעים אלו ממש
נפטרת מטרת החומר ואתה מצוי בתוך עולם הבא.

כשמבינים שהצום הוא עצמו הגן עדן, והיכולת לשוב
בתשובה ביום הזה היא האוצר הכי גדול שניתן לאדם עלי
אדמות - הלב מתמלא בשמחה, והקושי הגשמי הופך לשולי
מול גדול הזכות.

התחושה הזו שאתה מתאר אינה זרה כלל - היא מוכרת
לרבים וטובים. המאבק בראש הכואב, ביובש שבפה, ברעב
המציק ובמבטים הבלתי פוסקים אל השעון, היא התמודדות
אמיתית.

אומר לך את האמת מיד על ההתחלה: אין לנו באמתחנתנו
פתרון קסם או "גלולת פלא" שתוציא ממך את תחושת
הקושי של הצום. הצום הוא קשה, הגוף סובל, והעייפות
היא מציאותית. התורה אמרה 'ועניתם את נפשותיכם' וזהו
אחד מחמשת העינויים שאנו מצווים עליהם ביום זה.

אבל כדי להבין איך המבט שלך על כל זה יכול להשתנות מן
הקצה אל הקצה, עד שתוכל לחוש את קדושת היום וקרבת
האלוקים השורה בו, הבה נתבונן יחד במשל קצר:

תאר לעצמך: טבח שעבד ימים ולילות במטבח צפוף, מוקף
ברוחות ובעשן, סירים מבעבעים ותנורי ענק, שדרשו את
תשומת לבו ללא הרף.

יום אחד העניקו לו במתנה יום של חופש על שפת הים.
והוא, במקום ליהנות מרחש הגלים השקט, הוא התיישב
על החוף והתלונן: איפה ריח השמן השרוף ורעש בעבועי
הסירים? מתי היום הזה מסתיים ואוכל לחזור לעבודה?

ניגש אליו אדם ואמר לו: "הציאה מהמטבח הלוהט והעמוס
אינה עונש שצריך לסבול עד שיחלוף - השקט והמרחב
עצמם הם המתנה. אל תחפש את העשן שהתרגלת אליו;
תיהנה מהאוויר הנקי שזוכית לנשום".

בכל השנה כולה, הנשמה שלנו "משועבדת" לצרכיו של
הגוף: אנו נדרשים לאכול, לשתות. אנו רגילים לחשוב
שאכילה ושתייה הן "חיים" והתענוג, ואילו הצום והיעדר
האכילה הם "סבל ומייגע".

בכל יהודי פועמת השתוקקות לזכות ל"עולם הבא". אנו
יודעים כי כל תענוגי העולם הזה אינם נחשבים מאומה מול
רגע אחד של קורת רוח בעולם הבא, שבו הצדיקים יושבים
וגוהים מזיו השכינה.

למסירת שאלות, הערות או הארות למדור זה, ניתן לפנות לקו לודמיר: 02-30-111-22 שלוחה 99

או לדואר אלקטרוני: A023011122@gmail.com לתשומת לבכם: בחירת השאלות לפרסום נעשית על פי שיקול דעתם הבלעדי של חברי המערכת. אין המערכת מתחייבת לבחור או להשיב לכל שאלה שנשלחה.

רבים מעידים:

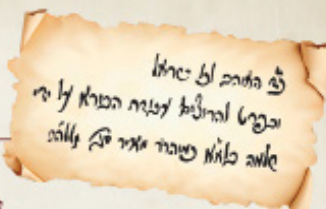
מאז שדפדפתי
לקטע לימוד
בחזרתו של
רבינו, כל דעי
השתנו.

הרה"ק רבי אורי יהושע אשר
אלחנן מפוריסוב-קאלביעל ז"ע,
בהסכמתו על הספר הקדוש 'שמע
שלמה':
"דברי תורה הנאמרים בצדק מפי
הרה"ק זצ"ל הנ"ל, יהיו מסוגלים
בכל בתי ישראל לשמירה וברכה
והצלחה, ולהושע בכל טוב לכל
ההוגים בהם."

**דברים שנחרטו
על גווילי אש**

האדוק לכל ישראל ובפרט
להרועים עבודת הבורא על ידי

השידוך שנחתם בעולם העליון

והנה, באחד מימי שישי, בערב שבת קודש, חלפו שני השליחים דרך העיר פרוהבישט. מיד הורו לבעל העגלה, שאחז במושכות הסוסים, להגביר את מהירות הנסיעה ולצאת מהר ככל האפשר מתחומי המקום.

אף שכבר קרבה לבוא שבת קודש, ומוטב היה לשני השליחים להישאר ולשבות בפרוהבישט, חזקה עליהם פקודת הקודש שלא להתעכב כלל בעיר.

לאחר נסיעה טרופה יצאו מן העיר והתרחקו מגבולותיה של פרוהבישט. כעת האט בעל העגלה את מרוצת הסוסים, כולם נשמו לרווחה ונחה דעתם. הם המשיכו בנסיעתם עוד פרק זמן, עד שחנו באחד הכפרים הסמוכים.

לפתע נשמע מאחור קול שעטת עגלה הדוהרת במהירות, לקול צניפת סוסים בהולים. העגלה עצרה באחת סמוך לעגלתם של שני השליחים, בחריקה עזה, וענן אבק גדול היתמר מעל שתי עגלות המסע.

'שליחי של רבי נחום אנו! הוא ציווה עלינו לדלוק אחריכם ולהשיבכם בכל מחיר אל פרוהבישט, כי דבר חשוב יש לו לומר לכם'.

לאחר הפצרות מרובות לא יכלו שליחי של רבינו שלמה מקארלין להשיב את פניהם ריקם, וחזרו בליט ברירה אל פרוהבישט, לביתו של רבי נחום בעל המאור עיניים.

'שמעו נא את החלום אשר חלמתי', פתח הרבי הקדוש רבי נחום וסיפר לשני השליחים. 'נחתי במיטתי כהכנה לשבת קודש הקרבה, והנה חלמתי כי אנוכי ניצב בעולם העליון, ואומרים לי: עתה היא שעת הכושר עבורך לשדך את נכדתך עם נכד המגיד הגדול ממעורישט, בן בנו רבי אברהם המלאך! מיד גמרתי את השידוך בחלומי, בעולם העליון, ומיד הקצתי משנתי. שאלתי את אנשיי אם ראו עגלה חולפת ועוברת כאן, ושלחתי אותם להשיגכם ולהביאכם הנה במהרה...'.

יועצתה הסכימה לדבריי הטיב: אף ששליחות יש בידכם מאת הרבי הקדוש רבי שלמה מקארלין, דעו כי השידוך כבר נסגר ונחתם בשמיים; מה' יצא הדבר, ואין לכם לנסות ימין ושמאל...'.

השליחים, שאיש לא ידע את מטרת נסיעתם, התפלאו מאוד לשמע הדברים. הם הבינו כי נכון הדבר מאת ה', ונשארו לשבות בפרוהבישט.

לאחר השבת שבו אל לודמיר, לבית רבינו שלמה מקארלין, וסיפרו את כל אשר אירע. מיד נתרצה רבינו שלמה והסכים לקיים את השידוך, ורבי שלום נלקח לחתן לנכדת רבי נחום בעל המאור עיניים, מרת חווה, בת בתו מרת מלכה, אשת הרה"ק רבי אברהם מקאריסטשוב.

לרגל הילולת הרבי הקדוש רבי שלום שכנא מפרוהבישט, בן הרה"ק רבי אברהם המלאך, בן המגיד ממעורישט, שנתגדל מילדותו בבית רבינו הקדוש רבי שלמה מקארלין. הסתלק ביום י"ד בתשרי תקס"ג.

אוהל ציונו של הרה"ק רבי שלום מפרוהבישט זצוק"ל

בן שבע שנים בלבד היה רבי שלום שכנא מפרוהבישט, כאשר הסתלק עליו בחטף אביו הקדוש, הרבי הקדוש רבי אברהם המלאך, בנו של המגיד ממעורישט.

נותרו אפוא הוא ואחיו רבי ישראל חיים יתומים רכים. אימם הצדקנית, מרת גיטל, גמרה בדעתה שלא להינשא בשנית, לאחר שהייתה אשתו של קדוש ומלאך שכזה, והחליטה לעלות לארץ הקודש, לחון את עפרה ולהשתקע בה.

נטלה אפוא הרבנית את שני בניה הטהורים ומסרה אותם לידי הרבי הקדוש רבינו רבי שלמה מקארלין, שיגדלם בביתו, שכבר היה אז, לפי חשבון השנים, בעיר הגדולה לודמיר.

אמרו צדיקים כי להרה"ק רבי שלמה מקארלין הייתה, כידוע, נשמת משיח בן יוסף, שהרי נהרג על ידי הגוי 'ארמילוס'. ומטעם זה לקח והכניס לביתו את שני הבנים היתומים, בני המלאך הקדוש, שהיה כידוע ממלכות בית דוד, על פי הכתוב (ישעיה יא, יג): 'אֶפְרַיִם לֹא יִקְנָא אֶת יְהוָה, וְיְהוָה לֹא יִצַּר אֶת אֶפְרַיִם'.

בביתו ובהיכלו גדלו שני הנערים וקיבלו את חינוכו הטהור של רבינו שלמה, שהאציל עליהם מהודו והדרו מתוך חביבות וחבה יתרה.

מסופר כי פעם אחת, באישון ליל, באה נשמה מן העולם העליון לבקש תיקון מאת רבינו רבי שלמה. הנשמה עוררה את שני הנערים משנתם, והם נתקפו בפחד גדול. מיד גער בה הרבי הקדוש רבי שלמה ואמר:

'את בניו של הרבי את רוצה להפריע? היזהרי לך, כי אם לא תחדלי, אשליך אותך לשאול תחתית!...'.

והרה"ק קדוש ישראל מרח"ץ סיפר:

'בהיות אבי כבן תשע שנים, אמר לו הרה"ק רבי שלמה מקארלין: "שלום'קע, דיר איז גוט צו זאך שטעלען דאוונען, ווארום אז די שטעלט זיך דאוונען, קומט די אבות און חאפין צו די תפילות, און ברענגען עס פארן אין סוף ברוך הוא..." [- שלום'קע, טוב לך שאתה עומד ומתייצב לתפילה, כי כשאתה עומד להתפלל, באים האבות הקדושים, נוטלים את תפילותיך ומביאים אותן לפני האין סוף ברוך הוא...].'

הגיעו שני הנערים לפרקם. את הבן הגדול והבכור, רבי ישראל חיים - שלימים נקרא רבי ישראל חיים מלודמיר - לקח רבינו שלמה כחתן לבתו מרת יוסא, שנקראה על שם אימו.

והיה כאשר הגיע הבן השני, רבי שלום שכנא, לפרקו, שלח רבינו שלמה מקארלין שניים מאנשיו לחפש עבורו שידוך מתאים. אולם בטרם צאתם לדרכם התרה בהם רבינו ואמר:

'הנה אתם עוברים בדרככם בעיר פרוהבישט, מקום מושבו של הרבי הקדוש רבי נחום, בעל המאור עיניים. מזהיר אני אתכם לבל תתעכבו שם אפילו רגע אחד, אלא תמשיכו הלאה בדרככם...'.

יצאו שני השליחים לקיים את מאמר המלך, ונסעו מעיר לעיר ולחפש אחר שידוך נאה לבחור הנעלה רבי שלום.

יְלָדֵי רַבִּינוּ שְׁלֹמֶה // חֲדַת הַשָּׁבוּעַ

מה יהיה עקר הנסיון של עם ישראל בתקופה שלפני ביאת המשיח? הפתרון מופיע בעלון זה. בכדי לענות יש לחצי לקו לודמיר 023011122 להקיש 0 ולפעל על פי ההוראות.

נתן לענות עד ליום שני של סכות

בין העונות נכונה, יגל זכוי לרכישת מתנה בסך 50 ש

הזוכה לפרשת שופטים: אשר גרוס, בני ברק

רבי שלום שכנא מפרוהוביש

רבי שלום שכנא מפרוהובישט, המכונה פני החסידים: 'דער גרויסער רבי שלום שכנא, נולד בשנת תקכ"ט, לאביו רבי אברהם המלאך, בנו של המגיד ממעורישט, ולאמו הצדקת מרת גיטל, בת רבי פייביש מקרמניץ.

בהיותו כבן ד' שנים נסתלק זקנו הקדוש, המגיד, ובהיותו כבן ז' שנים התייתם מאביו. מאז גדל יחד עם אחיו רבי ישראל חיים, בבית הרבי הקדוש רבי שלמה מקארלין. שגדל את שניהם כבניו ממש, בכבוד ובחבה גדולה.

רבי שלום נסתלק בדמי' ימיו, והוא כבן ל"ד שנים בלבד, ביום י"ד בתשרי, ערב חג הסוכות תקס"ג, ונטמן בעיר פרוהובישט.

אמר הרבי הקדוש רבי אברהם מתתיהו משטפנשט בשם אביו: "מי שרוצה שתהיה לו שבת קדש שמחה, שיזכיר וידבר בליל ששי מזקני הקדוש, רבי שלום שכנא הגדול מפרוהובישט. ואם אינו יודע ספור לספר מקומו, שיזכר על זינע הייליגע טישן און בענק..."

החיים בלודמיר

מצבה מטרוסטיאנקה

בימים אלו אותר חלק ממצבה בעיירה טרוסטיאנקה. טרוסטיאנקה הייתה עיירה שבה התגוררו מעט יהודים. היא שוכנת בסמוך ללודמיר, במרחק של כ-10-12 קילומטרים בלבד מצפון-מערב למרכז העיר, באזור שבין לודמיר לבין העיירה אוסטילה, הגובלת בפולין.

שבר המצבה הובא על ידי המקומיים שאיתרו אותו אל בית הכנסת אורחים לודמיר, ומשם הועבר למתחם הזיכרון המיוחד שבחצר 'בית רבינו'.

נביא בזאת בפני הקוראים את המילים שנתרו על חלק המצבה. מי מבין הקוראים שיש בידו מידע בעניין, מוזמן לפנות ולשפוך עליו אור.

"פ"ג [=] פה נטמנה רחל בת ר' מאיר בלשטיין, ב' [נפטרה] ט"ו..."

עקר התשובה, הינו לטהר מחשבותיו מכל ענייני אסור וטמא ונשמות, ולקשר

מרגלית מתורתו

של רבינו שלמה מקרלין:

מחשבתו רק לטוב, ובזה יתקן הכל.